ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Ὁ πανίσχυρος καὶ πάμπλουτος Ἀθηναῖος ἀγοντας Νώτης Λαμπίρης, λαβαίνει ἀξαφνα ἕνα ἀνώνυμο γράμμα, στὸ ὁποῖο ὁ ἀγνωστος ἐπιστολογράφος τοῦ ἀποκαλύπτει πῶς ἡ κόρη του, ἡ πολυαγαπημένη του, ἡ πανέμορφη κι' ἀρχονταναθρεμμενη Ρόζα του, ἔχει σχέσεις μὲ κάποιο φτωχὸ κι' ἄσημο ζωγράφο, τὸν Ἀνδρέα Γαλάξη, μὲ τὸν ὁποῖο συναντᾶται κρυφα, καὶ τὸν ὁποῖο προτείνει ν' ἀκολουθήση ἀφήνοντας τὸ σπίτι της κ' ἔξαναγκάζοντας τὸν πατέρα της νὰ τοὺς ἑνώση. Τὸ γράμμα αὐτὸ κάνει τὸν Λαμπίρη ἔξω φρενῶν, τὸν παραφέρει, τὸν μεταβάλλει σὲ ἄγριο ἄνημερο. Ὅλη του ἡ λατρεία γιὰ τὴν κόρη του χάνεται μὲ μιᾶς καὶ μεταβάλλεται σὲ λύσσα, Τετέλεσται!... Τὸ σπίτι του, τὸ τίμιο ἀρχοντικό του, νιοιάστηκε!. Θὰ βάλη νὰ σκοτώσουν τὸν ζωγράφο Γαλάξη, τὸν ἀγαπημένο τῆς κόρης του, ὁ ἴδιος δέ, μὲ τὰ ἴδιο του τὰ χέρια, θὰ πνίξη τὴν ἀμορτωλή, τὴν ντροπιασμένη θυγατερα του!...

Χωρὶς νὰ χαση καιρό, φοράει τὸ καπέλλο του, χύνεται ἔξω ἀπ' τὸ γραφεῖο του, τρέχει σπιτι του, ὁρμάει σὰν σιρωνας στὴν τραπεζαρία κι' ἀντικρύζοντας μπρὸς του τὴν Ρόζα, ριχνεται νὰ τὴν κομματιάση! Ἡ δύστυχη κορη τρομάζει καὶ τρέχει νὰ κρυφτῆ, ξεφωνίζοντας

Μητερα!... Μητέρα μου, σῶσε με! Σῶσε με!...

Φεύγοντας ἡ νέα πέφτει, χτυπάει στὸ μέτωπο κεὶ κυλιέται κάτω σιμόφυρτη. Μὰ ὁ Λαμπίρης δὲν συγκινεῖται. Διακρίνει στο ἄνοιγμα τοῦ στήθους της, ἕνα γράμμα καὶ τὸ ἁρπάζει γεμάτος ὀργεία. Τὴν ἴδια στιγμὴ φτάνει ἐκεῖ ἡ γυναῖκα του σαστισμένη, ἔντρομη. Ὁ Λαμπίρης διαβάζει τὸ γράμμα — ἕνα φλογερὸ ἐρωτικὸ γράμμα πρὸς τὸν Γαλάξη — καὶ τὸ δείχνει καὶ στὴ γυναῖκα του, σιβρλιάζοντας ἀπὸ ὀργή...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμενου).

Ἡ Λαμπίραινα ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, γεμάτη κατάπληξι, γεμάτη τρόμο...

Ἤταν λοιπὸν ἀλήθεια!

Ἡ Ρόζα της, ἡ κοροῦλα της, ἡ μοσχαναθρεμμένη, δὲν ἦταν παρὰ μια ἁμαρτωλή, μὰ ντροπιασμένη!...

— Ἐσὺ φταῖς! τῆς φώναξε ὁ Λαμπίρης. Δὲν τὴν ἐπέβλεπες καθόλου σὰν μητέρα. Τὴν ἄφινες νὰ γυρίζη ἔξω. Καὶ τώρα... τώρα... Τί θὰ κάνουμε τώρα;... Μοῦ ντρόπιασε τὸ σπίτι, δὲ θἄχω μοῦτρα νὰ βγῶ στὸν κόσμο.... Θὰ γελᾶνε μαζύ μου ὅλοι, θὰ χαροῦνε οἱ ὀχτροί μου, θὰ μὲ δείχνουν μὲ τὸ δάχτυλο, ἐμένα, τὸ Νώτη τὸ Λαμπίρη...

Ἡ γυναῖκα του σώπαινε.

Τί μποροῦσε νὰ πῆ; Ἡ γλῶσσα της εἶχε δεθῆ, εἶχε σταματήσει ὁ νοῦς της.

Ἡ σιωπὴ της αὐτὴ ἐξαγρίωνε χειρότερα τὸ Λαμπίρη. Ὁ θυμὸς τὸν ἔκανε νὰ τρέμη ὁλόκληρος, τοῦχε ἀνέβει τὸ αἷμα στὸ κεφάλι. Γύρισε πάλι ἀπότομα στὴ γυναίκα του καὶ τῆς φώναξε:

— Δὲν μιλᾶς... δὲ λὲς λέξι... Ντροπιαστήκαμε... ἀτιμαστήκαμε!... Πῶς θὰ ξεπλύνουμε τὴ ντροπὴ ποῦπεσε στὸ σπίτι μας;... Πῶς;... Θὲς νὰ σοῦ πῶ πῶς; Νά, θὰ τὴ σκοτώσω, ναί, θὰ τὸ πληρώση με τὸ αἷμα της... Μὲ τὸ αἷμα της!... Δὲν εἶναι παιδί μου... Εἶναι μιὰ χαμένη τοῦ δρόμου... Μιὰ ξετσίπωτη!...

Ἡ φωνὴ ἔβγαινε βραχνὴ ἀπ' τὸ λάρυγγά του, εἶχε ἀφρίσει, τὰ μάτια του σπιθοβόλαγαν.

Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ, φρενιασμένος καθὼς ἤτανε, πήδησε πάνω ἀπ' τὸ σῶμα τῆς λιπόθυμης κόρης του κ' ἔτρεξε πρὸς τὴν κουζίνα.

Ἡ Λαμπίραινα τινάχτηκε, σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ κακὸ ὄνειρο καὶ γύρισε καὶ τὸν κύτταξε ποῦφευγε τρομαγμένος. Ποῦ πήγαινε;... Τί ἤθελε νὰ κάνη;...

Ἑτοιμάστηκε νὰ τρέξη κατόπιν του, μὰ δὲν πρόφθασε νὰ προχωρήση οὔτε δυὸ-τρία βήματα καὶ τὸν εἶδε νὰ γυρίζη. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἀλλαγμένο, χλωμὸ καὶ πανιασμένο, τὰ μάτια του ἀλλοιθώριζαν ἀπ' τὴν ὀργὴ καὶ τὴν παραφορά, κρατοῦσε στὰ χέρια του τὸν μπαλντὰ ποὺ λιάνιζαν τὸ κρέας...

Μόλις ἀντίκρυσαν τὰ μάτια της τὴ πλατειά, γυαλιστερὴ λεπίδα τῆς κόπηκαν τὰ ἴπατα, ἔννοιωσε τὶς δυνάμεις της νὰ τὴν ἐγκαταλείποιν, τὰ γόνατά της λύγισαν. Θὰ σωριάζοταν κάτω λιπόθυμη, μὰ συγκρατήθηκε, σφίχτηκε, ἔκαμε κουράγιο. Ἂν λιποθυμοῦσε, θὰ γίνοταν μεγάλο κ' ἀνεπανόρθωτο κακό. Πάνω στὴν λύσσα τῆς ὀργῆς του ὁ ἄντρας της θὰ σκότωνε, θὰ λιάνιζε τὴ Ρόζα, τὸ παιδί του!...

Ἡ μητρικὴ ἀγάπη ξύπνησε μέσα της μὲ μιᾶς καὶ τῆς ἔδωσε τὴ δύναμι νὰ πηδήση πρὸς τὸ μέρος του, νὰ τοῦ φράξη τὸ δρόμο, νὰ κρεμαστῆ ἀπάνω του:

— Νώτη!... Νώτη!... Χριστέ μου, λυτήσου την, λυτήσου με, τί πᾶς νὰ κάνης, Νώτη, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!...

Φρενιασμένος ὁ Λαμπίρης, τὴν ἄρπαξε μὲ τόνα του χέρι καὶ τὴν ἔσπρωξε μακρυά.

— Φύγε... Ἄφησέ με!...

Ἡ Λαμπίραινα παραπάτησε καὶ σωριάστηκε κάτω. Μὰ δὲν τὸν ἄφησε νὰ προχωρήση. Σύρθηκε γρήγορα κοντά του καὶ τοῦ ἀγκάλιασε τὰ γόνατα. Τὰ γκρίζα μαλλιά της εἶχαν λυθῆ καὶ κρέμονταν στὶς πλάτες της, τὰ μάτια της εἶχαν βουρκώσει, ἡ φωνή της ἔτρεμε, γεμάτη ἀγωνία καὶ τρόμο:

— Νώτη, ἀφέντη μου... κύριέ μου, μὴν τὸ κάνης αὐτό... Νώτη... σκέψου, Θεέ μου... λυτήσου με... θὰ πεθάνω!...

Ὑπόφερε τὸν τελευταῖο καιρὸ ἀπ' τὴν καρδιὰ της καὶ τώρα πάνω στὴ μεγάλη αὐτὴ ταραχή, τὴν ἔννοιωθε νὰ πηδάη καὶ νὰ φτερουκοπάη, σὰν πουλί, μέσα στὸ στῆθος της, κόκκινες φλόγες, αἱματόχρωμες θολοῦρες πέρναγαν μπρὸς στὰ μάτια της, ἔσφιγγε τὰ δόντια της γιὰ νὰ συγκρατηθῆ καὶ νὰ μὴ μείνη ξερή, ἀναισθητη καὶ τὸν παρακαλοῦσε, τὸν παρακαλοῦσε, μὲ φωνὴ ποὺ μποροῦσε καὶ πέτρες νὰ φαγίση, φωνὴ πνιγμένη, ἐτοιμόσβυστη:

— Νώτη... Νώτη, λυτήσου με, μὲ σκοτώνεις!... Εἶναι παιδί σου... Φωνῆς τοῦ παιδιοῦ σου ἔσυ... ἐσύ!... Νώτη, γιὰ τὸ Θεό, στάσου... μή...

Τὰ μάτια τοῦ Λαμπίρη, μάτια τρελλοῦ ποὺ δὲν ξέρει τί κάνει, ἔπεσαν ξαφνικὰ ἀπάνου της. Κι' ὅταν τὴν εἶδε ἔτσι ξεμαλλιασμένη, χλωμή, λαχταισμένη, μὲ τὴν ψυχὴ στὰ δόντια, κοντοστάθηκε, σὰν νὰ συναισθάνθηκε τὸ κακὸ ποὺ τῆς ἔκανε, μούγγρισε, πέταξε τὸν μπαλντὰ μακρυά, ξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια της κ' ἔτρεξε στὸ γραφεῖο του, ποὺταν πλάι στὴν τραπεζαρία φωνάζοντας καὶ τραβῶντας τὰ μαλλιά του:

— Νᾶ φύγη!... Νὰ φύγη... Δὲν τὴν θέλω στὸ σπίτι μου... Πάρτε τὴν ἀπ' ἐδῶ, διῶχτε την ἔξω, στὸ δρόμο, διῶχτε την γιατὶ θὰ τὴ σκοτώσω!...

Μπῆκε στὸ γραφεῖο του, ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω του, χτυπῶντας την δυνατά, ἔτσι ποὺ σείστηκαν οἱ τοίχοι, σωριάστηκε σὲ μιὰ καρέκλα κ' ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του ἀνάμεσα στὰ χέρια του, ἀγκομαχῶντας, πνιγμένος ἀπ' τὴν ὀργὴ καὶ τὴ λύπη του, ἀποκαμωμένος, συντριμμένος.

— Ἄ, τὴν ἀχάριστη... τὴν ἀχάριστη!...

Ἡ Λαμπίραινα σύρθηκε κατόπιν του, στάθηκε μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ γραφείου, κύτταξε ἀπ' τὴν κλειδαρότρυπα, τὸν εἶδε νὰ στηθοδέρνεται καὶ νὰ μαλλιοτραβιέται καὶ δὲν τόλμησε νὰ μπῆ μέσα.

Γύρισε τότε πάλι στὸ διάδρομο, φώναξε τὴ γρηὰ μαγείρισσα ποὺταν τρυπωμένη ἀπ' τὸ φόβο της στὴν κουζίνα, σήκωσαν τὴν Ρόζα ἀπὸ κάτω καὶ τὴν μετέφεραν ψηλὰ στὴ σοφίτα, στὸ καμαράκι τῆς μανείρισσας, ὅπου θἦταν πιὸ ἀσφαλισμένη.

Μόλις τὴν ἐάτλωσαν στὸ κρεββάτι, ἡ Λαμπίραινα κάθησε πλάι της καὶ ξέσπασε σ' ἕνα δυνατό, ἀσυγκράτητο κλάμα. Τὴν ἔκλαιγε σὰν νὰταν πεθαμμένη, σὰν νὰ τῆς τὴν εἶχαν πάει σκοτωμένη!

Τὸ παιδί της, τὸ καμάρι της, ἡ λατρευτή της ἡ Ρόζα εἶχε πέσει τόσο χαμηλά, αὐτὴ ποὺ τὴν ζητοῦσαν οἱ καλύτεροι γαμτροι τῆς Ἀθήνας, ποὺ προχτὲς ἀκόμα τὴν γύρευε ἀπ' τὸν πατέρα της ὁ γραμματεὺς τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας, ὁ ὁποῖος εἶχε ξετρελλαθῆ μαζύ της ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὴν ἀντίκρυσε σ' ἕναν χορό, αὐτὴ ἡ τιμημένη κόρη τοῦ Λαμπίρη, μὲ τὴν ἄφαστη, τὴν ἀνειρεμμένη ὠμορφιὰ καὶ τὴ βασιλικιὰ προῦχα!...

Πῶς τὴν παράσυρε ἔτσι τὸ αἰσθημά της, πῶς τὴν πλάνεψε ἔτσι ἡ καρδιά της!...

Νὰ την τώρα ἀναίσθητη μπροστά της, σὰν πεθαμμενη, βουτηγμένη στὸ αἷμα, καταραμένη, διωγμένη ἀπ' τὸν πατέρα της...

Πῶς θὰ τελείωνε ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία, ὅλη αὐτὴ ἡ τραγῳδία;

Τὸν ἤξερε καλὰ τὸν ἄντρα της ἡ Λαμπίραιγα. Δὲν θὰ τὴν συγχωροῦσε τὴ Ρόζα. Τὸ σφάλμα της ν' ἀγαπήση ἕνα φτωχὸ ζωγράφο, θἄχε συνέπειες, τρομερὲς συνέπειες.

Κ' ἔκλαιγε, ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα ἡ Λαμπίραινα, ἔκλαιγε ὅσο δὲν εἶχε κλάψει σ' ὅλη της τὴ ζωή...

(Ἀκολουθεῖ).

Τὴν εἶχε γνωρίσει σ' ἕνα χορὸ κ' εἶχε ξετρελλαθῆ μαζύ της...